

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forlængelse af midlertidig Lov Nr. 88 af 13. Marts 1942 om Tillæg til Lov Nr. 138 af 10. Maj 1915 om Foranstaltninger mod smitsomme Sygdommes Udbredelse.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 1115).

Sagen sattes til Forhandling.

Indenrigsministeren (Kjær): Jeg skal tillade mig til det høje Folketing at anbefale Forslag til Lov om Forlængelse af midlertidig Lov Nr. 88 af 13. Marts 1942 om Tillæg til Lov af 10. Maj 1915 om Foranstaltninger mod smitsomme Sygdommes Udbredelse.

Gyldigheden af denne Lov, den saakaldte „Luselov“, var oprindelig begrænset til Udgangen af Marts Maaned 1945, men ved Lovanordning af 20. Marts 1945 er Loven forlænget til Udgangen af Marts Maaned 1946.

Selv om Faren for Udbredelse af Plettyfus, der i sin Tid var Baggrunden for Lovens Gennemførelse, nu er yderst ringe, har jeg ikke ment, at Loven kan undværes paa nærværende Tidspunkt, idet Antallet af Personer, der er befængt med Lus, stadig er forholdsvis stort. Loven foreslaas derfor forlænget, foreløbig til Udgangen af Marts 1948.

Jeg skal anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i det høje Ting.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om midlertidig Ændring af og Tillæg til Lov af 15. Maj 1875 om Tilsyn med fremmede og rejsende m. m.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 1125).

Sagen sattes til Forhandling.

Justitsministeren (Elmqvist): Jeg skal anbefale til det høje Folketing Forslag til Lov om midlertidig Ændring af og Tillæg til Lov af 15. Maj 1875 om Tilsyn med fremmede og rejsende m. m. Den nugældende Ændrings- og Tillægslov til Fremmedloven af 1875, Lov Nr. 123 af 30. Marts 1942, hvis Gyldighed oprindelig var begrænset til 2 Aar, blev ved Lovanordning Nr. 80 af 20. Marts 1944 forlænget til Udgangen af Marts 1946. Forinden nærværende Lovforslag blev forelagt Rigsdagen, har Justitsministeriet paa ny overvejet, om Tiden ikke var inde til Udarbejdelse af en helt ny Fremmedlov. Imidlertid har jeg ment, at man maatte indskrænke sig til at forelægge nærværende Lovforslag, idet der endnu ikke er sket en saadan Tilbagevenden til ogsaa i fremmedlovsmæssig Henseende normale Forhold, som gerne skulde være indtraadt, forinden en gennemgribende Revision af Fremmedloven af 15. Maj 1875 finder Sted. Bortset fra enkelte Ændringer, som de særlige Forhold under Krigen kunde begrunde, er Forslaget derfor i det væsentlige enslydende med de tilsvarende Love fra før Krigen, nemlig Lov af 18. Februar 1936 og 31. Marts 1938. Paa det Tidspunkt, før Krigen, var man indstillet paa normale Forhold. De senere indhøstede Erfaringer har imidlertid gjort enkelte yderligere Ændringer paakrævet. Under Behandlingen af Lovforslaget i Landstinget har det været Genstand for indgaende Drøftelse i et af Landstinget nedsat Udvalg, i hvilket jeg har stillet nogle af Udvalget tiltraadte Ændringsforslag, hvorefter Lovforslaget i Overensstemmelse hermed er vedtaget af Landstinget.

Jeg skal i det følgende tillade mig at indskrænke mig til en kort Omtale, dels af de Punkter, paa hvilke Lovforslaget adskiller sig fra den gældende Lov af 30. Marts 1942, dels af de Ændringer, der er kommet ind i Lovforslaget under den nævnte Udvalgsbehandling i Landstinget.

Ifølge § 1, Stk. 2, i Loven af 30. Marts 1942 er en Skibsfører ansvarlig for, at Afmønstring af udenlandske Søfolk ikke finder Sted her i Landet uden Politiets Tilladelse. Unlader Skibsføreren at indhente Politiets Tilladelse i disse Tilfælde, bliver Reederiet eller dets herværende Repræsentant pligtig at erstatte det offentlige alle de med vedkommende Sømands ulovlige Ophold her og alle med hans Hjemsendelse forbundne Udgifter. I Overensstemmelse med et i Landstinget derom fremsat Ønske er der derudover i Lovforslaget nu optaget en Bestemmelse om Bødestraf for Skibsføreren,